

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, v právní věci **žalobkyně: A. K. (dříve M.)**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, pracoviště Ústí nad Labem, se sídlem Revoluční 3289/15, 400 01 Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 9. 2016, č. j. „X“, o invalidním důchodu,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 13. 9. 2016, č. j. „X“, kterým byly zamítnuty její námitky proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 11. 4. 2016, č. „X“, kterým byla žalobkyni s odkazem na ustanovení § 39 odst. 2 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), zamítnuta žádost o změnu výše invalidního důchodu a ponechán invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, neboť jí z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost o 50%.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí. Její zdravotní stav jí znemožňuje stálý výkon výdělečné činnosti. Trpí silnými depresemi, stavy úzkosti, zoufalství a plačtivosti. Tyto psychické problémy způsobují další zdravotní problémy, jako jsou bolesti hlavy, zvracení a nespavost přecházející do stavu bezvědomí. V situacích mírného stresu se začne projevovat koktání, třes rukou a výpadky paměti. Žalobkyně se domnívá, že posudkovým lékařem nebyla správně stanovena míra poklesu pracovní schopnosti, neboť dle

jejího názoru splňuje podmínky pro přiznání invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně. S ohledem na výše uvedené proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 8. 12. 2016 uvedla, že při určování poklesu pracovní schopnosti vycházela ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření. V otázce posouzení nároku na dávku důchodového pojištění podmíněného dlouhodobým nepříznivým zdravotním stavem byla žalovaná vázána posudkem lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení. Posudek o invaliditě obsahoval kromě formálních náležitostí rovněž posouzení a datum posouzení zdravotního stavu, včetně pracovní schopnosti pojištěnce a míry jejího poklesu. Ze spisové dokumentace žalobkyně bylo zjištěno, že již nesplňuje podmínky pro přiznání invalidního důchodu invalidity třetího stupně, neboť míra poklesu pracovní schopnosti v jejím případě dosahovala pouze 55%. S ohledem na námítky žalobkyně, žalovaná navrhl, aby byl zdravotní stav žalobkyně přezkoumán Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky, která se specializuje na posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti občanů pro účely přezkumného soudního řízení ve věcech odborného lékařského posouzení. Rozhodnutí ve věci samé pak nechala na úvaze soudu v návaznosti na závěry zjištěné posudkovou komisí.

Při ústním jednání konaném před soudem dne 28. 8. 2017 žalobkyně přednesla žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Zdůraznila, že trpí bolestmi hlavy, migrénami, zadržává se v řeči, koktá a je náchylná ke stavům bezvědomí. Žalobkyně i nadále navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Pověřená pracovnice žalované pak při ústním jednání před soudem konaném dne 28. 8. 2017 odkázala na písemné vyjádření žalované založené ve spisu, a spolu s tím odkázala na posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

Při témže jednání bylo zjištěno, že u žalobkyně došlo ke změně příjmení. Tato skutečnost byla prokázána výpisem z technologického centra Ministerstva vnitra České republiky, konkrétně výpisem z centrální evidence osob.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání, při kterém se provádělo dokazování zdravotním posudkem Posudkové komise Ministerstva vnitra v Ústí nad Labem ze dne 3. 4. 2017, jenž nechal vypracovat soud pro účely předmětného řízení, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o změnu výše invalidního důchodu a ponechání invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně bylo vydáno na základě posudku lékařky MUDr. Z. Š., pověřené vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení Most, která při lékařské prohlídce dne 2. 3. 2016, posoudila zdravotní stav žalobkyně a dospěla k závěru, že splňuje požadavky pro přiznání invalidního důchodu druhého stupně. Dle závěru dotyčné lékařky pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u žalobkyně odpovídá 45 %, tj. postižení uvedenému v kapitole V., položce 7, písm. b), přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), pro které je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 30 - 45%. Vzhledem k vlivu postižení na schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti, znalosti a schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo schopnost rekvalifikace byla s odkazem na ustanovení § 3 odst. 2 vyhlášky o posuzování invalidity zjištěná hodnota zvýšena o 5%. Míra poklesu pracovní schopnosti tak celkově dosahovala 50%. Na základě tohoto posudku bylo vydáno dne 11. 4. 2016 rozhodnutí č. 706 122 2773, kterým byla žalobkyni zamítnuta její žádost o změnu výše invalidního důchodu, a nadále jí byl ponechán invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné námitky, kde nesouhlasila se zjištěnými závěry. Navrhovala nové posouzení jejího zdravotního stavu a přiznání invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně.

Žalovaná si v rámci řízení o námitkách nechala vyhotovit nový posudek o invaliditě ze dne 12. 9. 2016. Tento posudek byl vyhotoven lékařkou MUDr. D. H. Tato lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a dospěla k závěru, že posouzení v prvostupňovém řízení proběhlo v souladu s platnými předpisy sociálního zabezpečení a neshledala medicínské důvody ke změně posudkového závěru, který potvrdila. Dle závěru dotyčné lékařky pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u žalobkyně odpovídá 45 %, tj. postižení uvedenému v kapitole V., položce 7, písm. b), přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Přičemž tato míra byla s ohledem k vlivu postižení na schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti, znalosti a schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo schopnost rekvalifikace v souladu s ustanovením § 3 odst. 2 vyhlášky o posuzování invalidity navýšena o 10%. Celkově tak míra poklesu pracovní schopnosti dosahuje 55%. Na základě tohoto nového posudku bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým byly námitky žalobkyně zamítnuty.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Dle ustanovení § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyl, popřípadě znovu nabyl schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity, kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

V projednávané věci byl žalobkyni přiznán invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, neboť dle posudku posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Most ze dne 2. 3. 2016 pokles pracovní schopnosti u žalobkyně dosahuje míry 50%. Žalobkyně proto nesplňuje předpoklady pro přiznání invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně, zároveň však míra poklesu pracovní schopnosti nedosahuje výše pro přiznání invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně, nýbrž pro invaliditu druhého stupně. Napadeným rozhodnutím pak byly zamítnuty námitky žalobkyně, když posudková lékařka v rámci přezkoumání zdravotního stavu žalobkyně v řízení o námitkách rovněž dospěla k závěru, že pokles její pracovní schopnosti dosahuje 55%.

V projednávané věci tedy bylo žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnuto o tom, že žádost žalobkyně o změnu výše invalidního důchodu se zamítá a i nadále žalobkyně náleží invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně s odůvodněním, že z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jí poklesla pracovní schopnost o 55%, zatímco

pro vznik invalidity třetího stupně je nutný pokles pracovní schopnosti minimálně o 70% a více, přičemž žalobkyně zastávala názor, že jí náleží třetí stupeň invalidity.

Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je tedy existence invalidity pojištěnce ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z ustanovení § 38 téhož zákona. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobkyně je invalidní. Spor spočíval v tom, že žalobkyně trvala na tom, že míra poklesu její pracovní schopnosti je vyšší než 70%, tedy nesouhlasila s tím, že je invalidní toliko v druhém stupni invalidity. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, že by žalobkyně nezískala potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z ustanovení § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto soud již bez dalšího vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně získala potřebnou dobu pojištění.

Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky MUDr. D. H., která učinila závěr o poklesu pracovní schopnosti žalobkyně. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity určitého stupně především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ustanovení § 52 odst. 1 v návaznosti na ustanovení § 77 s.ř.s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“), která je v těchto věcech dle ustanovení § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobkyně a posoudila také pokles její pracovní schopnosti.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 3. 4. 2017. Žalobkyně nebyla jednání komise přítomna. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů (nález psychiatrické ambulance Most – MUDr. N. ze dne 12. 1. 2015, nález psychiatrické ambulance Most – MUDr. K. ze dne 11. 6. 2015, nález psychiatrické ambulance Most – MUDr. V. ze dne 22. 8. 2015 a ze dne 16. 10. 2015, psychologický nález – MUDr. PhDr. D. a Mgr. J. ze dne 3. 11. 2015, neurologický nález – MUDr. L. ze dne 17. 2. 2016, neurologický nález – MUDr. S. ze dne 9. 5. 2016, a zprávy z hospitalizace – MUDr. R. ze dne 13. 1. 2017), zdravotní dokumentace obvodního lékaře MUDr. U. včetně jeho nejnovějšího nálezu ze dne 27. 2. 2017, spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Most, a spisu námitkového řízení České správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Labem, pak komise dospěla k závěru, že k datu napadeného rozhodnutí byla žalobkyně invalidní podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění zákona č. 306/2008 Sb., přičemž šlo o invaliditu prvního stupně podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 306/2008 Sb.

Komise konstatovala, že u žalobkyně se jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%, avšak nedosahovala více než 49%. Posuzovaná tak je považována za invalidní pro první stupeň invalidity. Komise prostudovala veškerou doloženou odbornou lékařskou dokumentaci. Zhodnotila zdravotní stav žalobkyně jako dlouhodobě nepříznivý, jehož

rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je smíšená porucha osobnosti. Nejedná se o duševní onemocnění v pravém slova smyslu, nýbrž jde o přítomnost trvale abnormálních povahových rysů. Dominující je historická porucha osobnosti s manipulativními rysy, s tendencí k dissociativním reakcím s lehce patrnými agravačními a rentovými tendencemi. Tento stav není možné léčit, nijak ovlivnit a nelze očekávat žádné výrazné zlepšení. Žalobkyně byla krátkodobě a dobrovolně na vlastní žádost hospitalizována v psychiatrické nemocnici Horní Beřkovice, nicméně nebylo potvrzeno zhoršení či jiná případná změna jejího zdravotního stavu.

Komise konstatovala, že z vyhodnocení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je zřejmé, že se jedná historickou poruchu osobnosti s rysy manipulativními s tendencí k dissociativním reakcím a s poruchou přizpůsobení. Žalobkyně tak s ohledem na její zdravotní stav spadá do skupiny zdravotního postižení uvedeného v kapitole V. – duševní poruchy a poruchy chování, položce 7 – poruchy osobnosti, písm. b) – středně těžké postižení, přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro kterou je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 30 – 45%. Míra poklesu pracovní schopnosti byla komisí stanovena v horní hranici rozmezí a vyhodnocena na 45%. Komise neshledala žádný objektivní důvod, který by odůvodňoval zvýšení daného hodnocení, neboť žalobkyně se neléčí pro žádné somatické onemocnění, neurologické nálezy z poslední doby popisují normální neurologický status. Komise se rovněž nedomnívá, že by žalobkyně nebyla schopna rekvalifikace, když doposud pracovala v různých profesích. K datu vydání napadeného rozhodnutí tak žalobkyně byla dle komise invalidní, přičemž šlo o invaliditu prvního stupně.

Dále komise konstatovala, že žalobkyně je i nadále při zachování pracovního potenciálu schopna vykonávat výdělečnou činnost pouze s podstatně menšími nároky na duševní schopnosti.

Po zhodnocení výše předestřené důkazy, který byl proveden při soudním jednání, soud konstatuje, že posudek ze dne 3. 4. 2017, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Lékaři Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí Ústí nad Labem dospěli k závěru, že žalobkyně je invalidní pro invaliditu prvního stupně, neboť u ní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti dosahovala nejméně 35%, avšak nedosahovala více než 49%.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise, když za daného stavu věci soud neshledal potřebu, aby byl doplňován výše citovaný posudek ze dne 3. 4. 2017 Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobkyně, neboť tento posudek vyhodnotil jako úplný a objektivní. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznikli ani žalovaná ani samotná žalobkyně, poté co byli účastníci seznámeni s tímto posudkem. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, přitom koresponduje v ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 - 50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod

č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48 či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008 - 92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz).

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, neboť neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem o důchodovém pojištění, správním řádem či vyhláškou č. 359/2009 Sb., jak namítala žalobkyně, a proto žalobu ve výroku rozsudku ad I. podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované náhrada nákladů řízení nepřisluší.

Pro úplnost soud směrem k žalobkyni poznamenává, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měla v době rozhodování žalované, tj. ke dni 13. 9. 2016 a případné zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterým by mělo dojít po tomto datu popř. vznik nových zdravotních obtíží, nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobkyně tak má možnost poukazovat na své stále se zhoršující zdravotní obtíže, které by nastaly po 13. 9. 2016 a které by měla mít řádně zdokumentované lékařskými zprávami, v případném novém správním řízení. Důvodem pro přiznání nároku na určitý stupeň invalidity ovšem nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho špatném zdravotním stavu. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 28. srpna 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
G. Z.